HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

10 iulie 2019*

„Trimitere preliminară – Acordul de asociere CEE-Turcia – Decizia nr. 1/80 – Articolul 13 – Clauza de standstill – Reîntregirea familiei soților – Nouă restricție – Motiv imperativ de interes general – Integrare cu succes – Gestionare eficientă a fluxurilor de migrație – Proporționalitate”

În cauza C-89/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Østre Landsret (Curtea de Apel din Regiunea de Est, Danemarca), prin decizia din 24 ianuarie 2018, primită de Curte la 8 februarie 2018, în procedura

A

împotriva

Udlændinge- og Integrationsministeriet,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportoare), vicepreședintă a Curții, doamna C. Toader și domnii A. Rosas și M. Safjan, judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: doamna R. Șereș, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 decembrie 2018,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru A, de T. Ryhl și de C. Friis Bach Ryhl, advokater;

– pentru guvernul danez, de J. Nymann-Lindegren și de M. Wolff, în calitate de agenți, asistați de R. Holdgaard, advokat;

– pentru Comisia Europeană, de M. Van Hoof, de D. Martin și de L. Grønfeldt, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 14 martie 2019,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: daneza.

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 13 din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii. Consiliul de asociere a fost înființat prin Acordul de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963, la Ankara, de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963 (JO 1964, 217, p. 3685, Ediție specială, 11/vol. 1, p. 10, denumit în continuare „acordul de asociere”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între A, pe de o parte, și Udlændinge- og Integrationsministeriet (Ministerul pentru Străini și Integrare, Danemarca), fost Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration – Ministerul pentru Refugiați, Imigrați și Integrare), pe de altă parte, cu privire la respingerea de către acesta din urmă a cererii sale având ca obiect obținerea unui permis de ședere în Danemarca în temeiul reîntregirii familiei.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Acordul de asociere

3 Din articolul 2 alineatul (1) din acordul de asociere rezultă că obiectivul acestuia este de a promova consolidarea continuă și echilibrată a relațiilor comerciale și economice dintre părțile contractante, ținând seama pe deplin de necesitatea de a asigura dezvoltarea accelerată a economiei Turciei și ridicarea nivelului de ocupare a forței de muncă și a condițiilor de viață ale poporului turc.

4 Potrivit articolului 12 din acordul de asociere, „[p]ărțile contractante convin să se întemeieze pe articolele [39 CE], [40 CE] și [41 CE] pentru a realiza treptat libera circulație a lucrătorilor între acestea”.

Decizia nr. 1/80

5 Articolul 13 din Decizia nr. 1/80 prevede:

„Statele membre ale Comunității și Turcia nu pot introduce noi restricții privind condițiile de acces la încadrarea în muncă a lucrătorilor și a membrilor familiei lor care se găsesc pe teritoriul acestor state în situație legală în ceea ce privește șederea și accesul pe piața muncii.” [traducere neoficială]

6 Potrivit articolului 14 din această decizie:

„1. Dispozițiile prezentei secțiuni sunt aplicate sub rezerva restricțiilor justificate de motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică.

2. Aceste dispoziții nu aduc atingere drepturilor și obligațiilor care decurg din legislațiile naționale sau din acordurile bilaterale existente între Turcia și statele membre ale Comunității, în măsura în care acordurile prevăd, în favoarea resortisanților lor, un regim mai favorabil.” [traducere neoficială]

Dreptul danez

7 Potrivit articolului 9 din Udlændingeloven (Legea privind străinii), în versiunea aplicabilă în cauza principală:

„1. La cerere, un permis de ședere poate fi emis:

1) unui cetățean străin cu vârsta de peste 24 de ani, care are reședința comună, în cadrul căsătoriei sau în cadrul unui parteneriat stabil de lungă durată, cu un rezident permanent în Danemarca cu vârsta de peste 24 de ani care:

[…]
d) deține un permis de ședere permanentă în Danemarca de mai mult de trei ani,

[…]

7. Cu excepția cazului în care există motive speciale, în special care țin de unitatea familiei, permisul de ședere […] în conformitate cu alineatul 1 punctul 1 literele b)-d) poate fi acordat doar atunci când legăturile soților sau ale partenerilor cu Danemarca sunt mai puternice decât cele [pe care aceștia le au] cu altă țară. […]”

8 Potrivit instanței de trimitere, rezultă din lucrările pregătitoare referitoare la articolul 9 alineatul 7 din Legea privind străinii că, în cadrul aprecierii aspectului dacă aceste legături ale soților sau ale partenerilor cu Danemarca sunt mai puternice decât cele pe care aceștia le au cu o altă țară, autoritățile naționale competente trebuie să țină seama de toate elementele care le sunt puse la dispoziție.

9 Aceste autorități trebuie să efectueze o comparație între, pe de o parte, legăturile reîntregitorului cu Danemarca și, pe de altă parte, cele ale soțului său sau ale partenerului cu țara sa de origine. De asemenea, ele trebuie să țină cont de legăturile reîntregitorului cu țara de origine a soțului său.

10 În special, autoritățile naționale competente trebuie să ia în considerare, printre altele, durata și natura șederii soților în țările lor de origine respective, legăturile de familie ale soților cu Danemarca în raport cu cele de aceeași natură cu țara de origine a soțului reîntregitorului, cunoștințele lingvistice ale soților și legăturile educaționale sau profesionale ale acestora din urmă cu Danemarca sau cu o altă țară.

Litigiul principal și întrebările preliminare

11 Reclamanta din acțiunea principală, A, este cetățeană turcă, născută în Turcia, care s-a căsătorit la 24 mai 1983 cu B, de asemenea de cetățenie turcă. Cuplul a avut patru copii născuți în Turcia, înainte de a divorța, la 24 iunie 1998.

12 La 7 ianuarie 1999, B s-a căsătorit cu o cetățeană germană având reședința în Danemarca. În calitate de soț al unui cetățean al Uniunii, B a beneficiat de un permis de ședere în Danemarca începând cu 6 iulie 1999. La 27 aprilie 2006, acestuia i s-a eliberat un permis de ședere permanentă în temeiul dispozițiilor daneze de transpunere a Directivei 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO 2004, L 158, p. 77, rectificare în JO 2004, L 229, p. 35, și în JO 2005, L 197, p. 34, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56).

13 Cei patru copii rezultați din uniunea dintre A și B au beneficiat de asemenea de un permis de ședere în Danemarca în temeiul reîntregirii familiei cu B.

14 Divorțul dintre B și soția sa de cetățenie germană a fost pronunțat la 25 iunie 2009. Prin urmare, B s-a recăsătorit cu A în Danemarca la 28 august 2009. La 3 septembrie 2009, invocând căsătoria sa cu B, lucrător salariat în acest stat membru, A a formulat la Udlændingestyrelsen (Oficiul danez pentru imigrare, Danemarca), fost Udlændingeservice (Serviciul pentru străini, Danemarca), o cerere de permis de ședere în Danemarca.

15 Prin decizia din 26 mai 2010, Oficiul danez pentru migrație a respins această cerere, în conformitate cu dispozițiile articolului 9 din Legea privind străinii.

16 Prin decizia din 30 septembrie 2010, Ministerul pentru Străini și Integrare a respins contestația formulată de A împotriva deciziei din 26 mai 2010, pentru motivul că A și B nu îndeplineau condiția prevăzută la articolul 9 alineatul 7 din Legea privind străinii. Astfel, potrivit acestui minister, legăturile pe care A și B le păstrau cu Turcia erau mai puternice decât cele pe care ei le aveau cu Danemarca.

17 Mai precis, Ministerul pentru Străini și Integrare a subliniat în special că A și B sunt născuți în Turcia, acolo au crescut și au frecventat școala. De asemenea, aceștia ar fi avut o viață de familie îndelungată în acest stat terț, având în acea perioadă patru copii.

18 La 10 martie 2014, A a sesizat Retten i Aalborg (Tribunalul de Primă Instanță din Aalborg, Danemarca) cu o acțiune în anularea deciziei Ministerului pentru Străini și Integrare din 30 septembrie 2010, solicitând ca cererea sa de reîntregire a familiei să fie reexaminată. Cauza a fost trimisă în fața Københavns Byret (Tribunalul Municipal din Copenhaga, Danemarca) la 26 mai 2014. La 14 decembrie 2016, această din urmă instanță a trimis cauza la Østre Landsret (Curtea de Apel a Regiunii de Est, Danemarca), dreptul național autorizând tribunalele de primă instanță să trimită curților de apel spre rejudecare cauzele care ridică chestiuni de principiu, astfel încât acestea să statueze în primă instanță.

19 Instanța de trimitere consideră în esență că măsura națională în discuție în litigiul principal constituie o „nouă restricție”, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80. Aceasta arată însă că Curtea a statuat deja, printre altele în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii din 12 aprilie 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247), că „noi restricții”, în sensul acestei dispoziții, pot fi justificate de motive imperative de interes general, precum obiectivul constând în garantarea unei integrări cu succes a resortisanților unor state terțe în statul membru gazdă, cu condiția ca acestea să fie apte să garanteze realizarea obiectivului urmărit și să nu depășească ceea ce este necesar pentru a-l atinge.

20 În acest cadru, instanța de trimitere ridică în esență problema dacă măsura națională în discuție în litigiul principal, astfel cum a fost pusă în aplicare de autoritățile competente, este proporțională în raport cu obiectivul urmărit.

21 În aceste condiții, Østre Landsret (Curtea de Apel a Regiunii de Est) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Într-o situație în care au fost introduse «noi restricții» privind reîntregirea familiei între soți, care, *a priori*, încalcă articolul 13 din Decizia nr. 1/80 și care se justifică în virtutea considerațiilor referitoare la o «integrare cu succes» recunoscute de Curte în Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247), și în Hotărârea din 10 iulie 2014, Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066), o normă precum articolul 9 alineatul 7 din [Legea daneză privind străinii], în temeiul căreia constituie o condiție generală pentru reîntregirea familiei unui resortisant al unui stat terț care beneficiază de un permis de ședere în Danemarca cu soțul acestuia ca legăturile cuplului cu Danemarca să fie mai puternice decât cele pe care ei le pot avea cu Turcia, poate fi considerată

drept «justificată de un motiv imperativ de interes general, de natură să garanteze realizarea obiectivului legitim urmărit și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv»?

2) Dacă răspunsul la prima întrebare este afirmativ, și anume că, *a priori*, condiția privind existența unor legături trebuie considerată ca permițând garantarea obiectivului de integrare, în acest caz, fără a aduce atingere criteriilor de apreciere a existenței unei restricții sau a proporționalității:
   [a)] este permisă o practică potrivit căreia, atunci când soțul titular al unui permis de ședere în statul membru (reîntregitorul) a venit pentru prima dată în statul membru respectiv la vârsta de 12-13 ani sau mai târziu, în evaluarea legăturii sale cu acest stat membru se acordă o importanță deosebită următoarelor aspecte:

   — fie că persoana a avut o perioadă de ședere legală de aproximativ 12 ani în statul membru;

   — fie că a avut în statul membru o perioadă de ședere și un loc de muncă stabil care implică un grad semnificativ de contacte și de comunicare cu colegi și eventual cu clienți în limba acestui stat membru, timp de cel puțin 4-5 ani, fără întreruperi majore;

   — fie că a avut în statul membru o perioadă de ședere și locuri de muncă stabile și care nu implică un grad important de contacte și comunicare cu colegi și eventual cu clienți în limba acestui stat membru, timp de cel puțin 7-8 ani, fără întreruperi majore;

   [b)] este permisă o practică potrivit căreia faptul că reîntregitorul a păstrat legături strânse cu țara sa de origine prin vizite frecvente sau de lungă durată în aceasta este considerat ca nepermițând îndeplinirea condiției referitoare la legături, în timp ce șederi scurte pentru vacanțe sau concedii școlare nu constituie un factor care se opune autorizației;
   [c)] este permisă o practică potrivit căreia faptul că este vorba despre o situație de «căsătorit, divorțat, recăsătorit» constituie un argument puternic împotriva recunoașterii îndeplinirii condiției referitoare la legături?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

22 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 13 din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că o măsură națională care impune pentru reîntregirea familiei între un lucrător turc cu reședința legală în statul membru în cauză și soția acestuia condiția ca legăturile lor cu respectivul stat membru să fie mai puternice decât cele pe care aceștia le au cu un stat terț constituie o „nouă restricție” în sensul dispoziției menționate, și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă o asemenea măsură poate fi justificată de obiectivul care constă în a garanta o integrare cu succes a resortisanților unor state terțe în statul membru în cauză.

23 În această privință, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că clauza de standstill prevăzută la articolul 13 din Decizia nr. 1/80 interzice în mod general introducerea oricărei noi măsuri interne care ar avea ca obiect sau ca efect să facă să depindă exercitarea de către un resortisant turc a liberei circulații a lucrătorilor pe teritoriul național de îndeplinirea unor condiții mai restrictive decât cele aplicabile la data la care decizia menționată a intrat în vigoare în statul membru în cauză (Hotărârea din 29 martie 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, punctul 25 și jurisprudența citată).

24 În speță, este cert că măsura națională în discuție în litigiul principal, și anume articolul 9 alineatul 7 din Legea privind străinii, a fost introdusă după data intrării în vigoare a Deciziei nr. 1/80 în Danemarca și că aceasta a înăsprit, în materie de reîntregire a familiei, condițiile primei admiteri pe

teritoriul danez în ceea ce privește soții unor resortisanți turci care au reședința legală în respectivul stat membru în raport cu cele aplicabile la momentul intrării în vigoare a Deciziei nr. 1/80 în respectivul stat membru.

25 Pe de altă parte, reiese din dosarul prezentat Curții că B este un lucrător turc care exercită o activitate salariată în Danemarca și că soția sa, A, dorește să i se alăture în acest stat membru. Astfel cum reiese în esență din cuprinsul punctelor 15 și 16 din prezenta hotărâre, autoritățile naționale competente au respins cererea de reîntregire a familiei formulată de A în temeiul articolului 9 alineatul 7 din Legea privind străinii.

26 Din moment ce situația lui B, lucrător turc integrat în mod legal pe piața forței de muncă din Danemarca, se raportează la o libertate economică, în speță libera circulație a lucrătorilor, este necesar să se considere că o astfel de situație intră în domeniul de aplicare al articolului 13 din Decizia nr. 1/80 (Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, punctul 36).

27 În consecință, doar situația lucrătorului turc cu reședința în statul membru în cauză, în speță B, este cea care trebuie luată în considerare pentru a stabili dacă, în temeiul clauzei de standstill prevăzute la articolul 13 din Decizia nr. 1/80, trebuie înlăturată aplicarea unei măsuri naționale cum este cea în discuție în litigiul principal dacă se dovedește că aceasta este de natură să afecteze libertatea sa de a desfășura o activitate salariată în respectivul stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, punctul 37).

28 În acest context, trebuie amintit că o reglementare națională care înăsprește condițiile reîntregirii familiei lucrătorilor turci cu reședința legală în statul membru în cauză în raport cu cele aplicabile la intrarea în vigoare a Deciziei nr. 1/80 în acest stat membru constituie o „nouă restricție”, în sensul articolului 13 din această decizie, privind exercitarea de către acești lucrători turci a liberei circulații a lucrătorilor în statul membru menționat (Hotărârea din 7 august 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, punctul 64 și jurisprudența citată).

29 Această concluzie se explică prin faptul că decizia unui resortisant turc de a se deplasa într-un stat membru pentru a exercita în acest stat o activitate salariată poate fi influențată negativ în cazul în care legislația acestui stat face dificilă sau imposibilă reîntregirea familiei, astfel încât resortisantul menționat poate, eventual, să se vadă obligat să aleagă între activitatea sa în statul membru în cauză și viața sa de familie în Turcia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 august 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, punctele 61 și 62).

30 În speță, prin înăsprirea condițiilor de admitere a soțului/soției unui resortisant turc, care lucrează în mod legal pe piața daneză a forței de muncă, în scopul reîntregirii familiei, măsura națională în discuție în litigiul principal constituie, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 15 din concluzii, o „nouă restricție”, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80, privind exercitarea de către B a liberei circulații a lucrătorilor în statul membru în cauză.

31 Or, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții, este interzisă o restricție care ar avea ca obiect sau ca efect să impună pentru exercitarea de către un resortisant turc a liberei circulații a lucrătorilor pe teritoriul național îndeplinirea unor condiții mai restrictive decât cele aplicabile la data intrării în vigoare a Deciziei nr. 1/80, cu excepția cazului în care intră în domeniul de aplicare al limitărilor prevăzute la articolul 14 din această decizie sau este justificată de un motiv imperativ de interes general, este de natură să garanteze realizarea obiectivului legitim urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia (Hotărârea din 7 august 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, punctul 72 și jurisprudența citată).

32 În această privință, este cert că măsura națională în discuție în litigiul principal nu intră în domeniul de aplicare al limitărilor prevăzute la articolul 14 din Decizia nr. 1/80.

33 Instanța de trimitere arată că obiectivul urmărit de articolul 9 alineatul 7 din Legea privind străinii ar consta în a garanta o integrare cu succes a resortisanților unor state terțe în Danemarca. Potrivit guvernului danez, măsura națională în discuție în litigiul principal urmărește de asemenea obiectivul privind gestionarea eficientă a fluxurilor de migrație.

34 Referitor, în primul rând, la obiectivul de a garanta o integrare cu succes, Curtea a hotărât deja că un asemenea obiectiv poate, având în vedere importanța acordată măsurilor de integrare în cadrul dreptului Uniunii, să constituie un motiv imperativ de interes general în scopul articolului 13 din Decizia nr. 1/80 (Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, punctele 55 și 56).

35 Este necesar, prin urmare, să se examineze dacă articolul 9 alineatul 7 din Legea privind străinii, care impune drept condiție pentru reîntregirea familiei între un lucrător turc cu reședința legală în Danemarca și soția acestuia ca legăturile lor cu respectivul stat membru să fie mai puternice decât cele pe care aceștia le au cu un stat terț, este de natură să garanteze realizarea obiectivului legitim urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea sa.

36 În această privință, referitor la caracterul adecvat al măsurii naționale în discuție în litigiul principal pentru a garanta îndeplinirea obiectivului urmărit, este necesar să se constate că, potrivit măsurii respective, integrarea cu succes în Danemarca a soțului unui lucrător turc care are reședința legală în respectivul stat membru nu poate fi garantată atunci când legăturile sunt mai puternice cu un stat terț decât cu Danemarca.

37 Or, întrucât legăturile menținute cu statul terț atât de soțul prezent deja pe teritoriul danez, cât și de reclamanta din acțiunea principală aveau doar un impact scăzut asupra șanselor acesteia din urmă de a ajunge la o integrare cu succes în acest stat membru, măsura națională în discuție în litigiul principal nu permite să se stabilească, în etapa examinării unei cereri de eliberare a unui permis de ședere în scopul reîntregirii familiei, că integrarea cu succes a solicitantului în Danemarca nu poate fi garantată.

38 Astfel, după cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 31 din concluzii, respectiva măsură nu permite aprecierea perspectivelor de integrare a soțului unui lucrător turc care are reședința legală în Danemarca sau a cuplului pe care îl compune cu lucrătorul menționat în acest stat membru.

39 În speță, reiese din dosarul prezentat Curții că autoritățile naționale competente au considerat că B păstra legături mai puternice cu Turcia decât cu Danemarca. Or, trebuie să se constate că B este un lucrător turc integrat în mod legal pe piața daneză a forței de muncă, având reședința legală împreună cu copiii săi în acest stat membru de mai mulți ani. Rezultă de aici că legăturile unui resortisant turc cu statul său de origine nu sunt în măsură să limiteze perspectivele de integrare a acestuia din urmă, având în vedere că relația cu statul respectiv și cu cea a statului membru gazdă nu sunt de natură să se excludă reciproc.

40 În plus, pe de o parte, articolul 9 alineatul 7 din Legea privind străinii nu prevede nicio măsură de integrare susceptibilă să amelioreze perspectivele de integrare a soțului unui lucrător turc având reședința în mod legal în Danemarca și care dorește să se alăture acestuia în statul membru respectiv.

41 Pe de altă parte, reiese din dosarul prezentat Curții că aprecierea de către autoritățile naționale competente a condiției impuse la articolul 9 alineatul 7 din Legea privind străinii se bazează pe criterii neclare și imprecise care conduc la practici diferite și imprevizibile, cu încălcarea principiului securității juridice.

42 Rezultă că măsura națională în discuție în litigiul principal nu este de natură să asigure realizarea obiectivului constând în garantarea integrării cu succes a resortisanților unor state terțe în Danemarca.

43 În al doilea rând, în ceea ce privește obiectivul privind gestionarea eficientă a fluxurilor de migrație, invocat de guvernul danez, Curtea a statuat deja că un astfel de obiectiv poate constitui un motiv imperativ de interes general de natură să justifice o nouă restricție, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80 (Hotărârea din 29 martie 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, punctul 39).

44 Cu toate acestea, guvernul menționat a precizat în observațiile sale scrise că măsura națională în discuție în litigiul principal este de natură să asigure obiectivul privind o gestionare eficientă a fluxurilor de migrație, întrucât permite limitarea reîntregirii familiei soților numai la cazurile în care probabilitatea de integrare în Danemarca a solicitantului unui permis de ședere va fi mai mare.

45 Or, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 37 și 38 din prezenta hotărâre, măsura menționată nu permite aprecierea perspectivelor de integrare a solicitantului unui permis de ședere în vederea reîntregirii familiei în Danemarca.

46 În aceste condiții, măsura în discuție în litigiul principal nu este de natură să garanteze realizarea obiectivului de gestionare eficientă a fluxurilor de migrație.

47 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 13 din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că o măsură națională care impune drept condiție pentru reîntregirea familiei între un lucrător turc cu reședința legală în statul membru avut în vedere și soția acestuia ca legăturile lor cu respectivul stat membru să fie mai puternice decât cele pe care aceștia le au cu un stat terț constituie o „nouă restricție” în sensul dispoziției menționate.

Cu privire la a doua întrebare

48 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 13 din Decizia nr. 1/80 din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii, adoptată de Consiliul de asociere înființat prin acordul de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963, la Ankara, de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963, trebuie interpretat în sensul că o măsură națională care impune drept condiție pentru reîntregirea familiei între un lucrător turc cu reședința legală în statul membru avut în vedere și soția acestuia ca legăturile lor cu respectivul stat membru să fie mai puternice decât cele pe care aceștia le au cu un stat terț constituie o „nouă restricție” în sensul dispoziției menționate. O astfel de restricție nu este justificată.

Semnături